

Sidemen

"De kick is om de ander zo goed mogelijk te laten spelen."

DIGMON ROOVERS

Bestaat er een ondankbaarder taak dan sideman zijn van niet minder dan vier gitaristen? De eigenzinnige jazzgitarist Digmon Roovers fungeert als de muzikale lijm tussen op het eerste gezicht onverenigbare namen als Harry Sacksioni, Eric Vaarzon Morel, Jan Kuiper en Zou Diarra.

Onder de titel 'Five Great Guitars' nodigde jazzgitarist Jan Kuiper een viertal bekende en minder bekende gitaristen voor een soort superjamsessie op de Nederlandse theaterpodia. In de huidige tournee verbindt de Groninger Digmon Roovers (leeftijd), gewapend met een Takamine en een batterij effectpedalen, met zijn opmerkelijke gitaar/baspartijen vier totaal verschillende muzikale werelden. "Het is een prachtig idee natuurlijk", licht Roovers toe. "Zet vijf gitaristen op een podium en kijk wat er gebeurt. Ik moet zeggen dat ik blij ben dat het zo goed klinkt, dat al die stijlen zo bij elkaar komen. Het was een enorme eer dat Jan Kuiper me vroeg. En het is een geweldige leerschool voor me; die mensen hebben allemaal zo veel ervaring."

Kuiper is een pure jazzgitarist, Zou Diarra is afkomstig uit Mali; Sacksioni en Vaarzon Morel behoeven nauwelijks nadere introductie. Is het niet lastig om samen te werken met vier zó verschillende gitaristen)? Roovers: "Ik kan me heel makkelijk aanpassen, in het dagelijks leven, maar ook op het podium. Als jij een bepaalde manier van grooven hebt - geen enkel probleem. Ik ga zo met je mee. En ik kan je ook sturen: als ik voel dat jij bovenop de tel zit, ga ik hangen. Als iemand heel erg lui is, dan ga ik er wat meer bovenop zitten. Het gaat om fracties van seconden, maar die verschillen maken muziek dynamisch. De kick is voor mij om de ander zo goed mogelijk te laten spelen: met z'n allen moet je de puzzel voor elkaar zien te krijgen."

Fatuh

Naast de Five Great Guitars-tour speelt Roovers in het trio Jamesz, bestaande uit twee akoestische gitaristen (Roovers en Gerrit de Boer) en een drummer/djembéspeler (Sebastiaan Kaptein). Met hun eclectische mix van funk, jazz, reggae en wereldmuziek won het trio in 2000 de Dutch Jazz Competition. De prijs stelde Jamesz in staat de tweede cd 'Fatuh' op te nemen. "Fatuh is Surinaams voor 'kick'. Wat een fatuh vrouw: een geweldige vrouw. Of een fatuh auto. Maar het is een persoonlijk begrip: waar krijg jij een kick van? Dát is jouw fatuh. Gerrit, Sebastiaan en ik zijn goeie vrienden. Als we het over muziek hebben, dan gaat het vaak over wie je bent, over wát maakt dat jij zo speelt. Over hoe je in het leven staat. Ik mag bijvoorbeeld graag mensen blij maken; altijd voor een ander klaar staan, het gaat niet om jezelf maar om het geheel. Dat is ook in de muziek zo.

"Ik zie mezelf vooral als drummer. Hoe dat zo gekomen is? Ik speel al gitaar sinds mijn achtste - klassiek, met nootjes en zo. Saai dat ik dat vond, totdat mijn broer met een elpee van Bob Marley aan kwam. Ge-wel-dig: niet dat moeilijke gedoe, maar gewoon een groove. Ik luisterde altijd naar de puzzel tussen bas en drums. Uiteindelijk heb ik een paar drumstokken gekocht en ben ik op m'n kamertje 'droog' gaan oefenen. Op een gegeven moment dácht ik als een drummer, ook op gitaar: m'n voeten deden mee, ik zag mijn rechterhand als de hi-hat. Links maakte ik een combinatie van baslijnen en akkoorden.

"Die baslijnen zijn steeds meer mijn ding geworden. In Jamesz klikte dat enorm goed met de djembé; later hebben we dat uitgebreid met een bassdrum en een hi-hat. Mede naar aanleiding van een recensie van onze eerste plaat - 'prachtig plaatje, alleen de partijen van Digmon Roovers zijn niet helemaal gelukt' - ben ik toen met octavers aan de gang gegaan. Eerst een normale gitaaroctaver, maar daarmee kon ik óf alleen basnoten spelen, óf alleen akkoorden. Nu heb ik een basoctaver, en de grap daarvan is dat-ie alleen de laagste twee, drie snaren pakt."

Beide benen op de grond "Toen Jamesz de Dutch Jazz Competition won, dacht ik: ik vraag een endorsement aan bij Takamine. Een brief geschreven: jongens, ik kom helemaal in the picture, wat denken jullie ervan? Werd ik opgebeld, waar ik in godsnaam dat idee vandaan haalde. 'Maar we kunnen je wel een kalender sturen' - wow man, een kalender! De grap is: iedere keer dat ik me iets ga voelen, word ik met beide benen op de grond gezet. Ik werd bijvoorbeeld gebeld door m'n reggaeband met de vraag of ik zin had om mee te gaan naar Wenen. Ja natuurlijk! Ik m'n andere bandje opgebeld: Jongens, helaas, ik ben er volgende week niet. Ik zag dat echt als een kans, want

die reggaeband speelde veel in het buitenland, als voorprogramma van Paul Simon. Dus ik stond daar in Wenen op het podium, in de rook, met een zonnebril op - helemaal de man. Ik wil aanslaan, maar ik hoor niks. Ik heb twee nummers lang staan klooiën! Tot ik ontdekte dat ik vergeten was m'n snoertje in de versterker te pluggen... Kom ik ergens stoer binnen, pleur ik van de trap met gitaar en al. Wil ik een endorsement, krijg ik een kalender. Maar eerlijk gezegd vind ik dat ook wel mooi: ik wil die jongen zijn die gewoon over straat gaat, die gewoon zijn ding doet."

Martijn Govers